

[Økonomiministeren.]

at man skal tilstræbe, at betalingsbalanceunderskuddet bliver gradvis afskaffet i løbet af en 4-5-årig periode, så ville det, under hensyntagen til hvad bruttonationalproduktets stigning medfører af forøget import, betyde, at af dette bruttonationalprodukt skulle 2-2½ pct. gå til nedbringelse af betalingsbalanceunderskuddet pr. år.

Hvis man skulle opnå en sådan forbedring af vores bruttonationalprodukt, som vi normalt regner med eller håber på, så vil det formentlig betyde, at investeringerne i Danmark må stige med noget, der svarer til ca. ½ pct. af bruttonationalproduktet.

Hvis jeg lægger den ene procent til folkepensionisterne, lad os være beskedne og sige de 2 pct. til betalingsbalanceunderskuddets nedbringelse, den halve procent til investeringerne og de 12 pct. til lønmodtagerne, så kommer jeg til et tal på 15½ pct. i bruttonationalproduktstigning. Så har jeg set bort fra, hvad øvrige befolkningsgrupper, selvstændige erhvervsdrivende, liberale erhverv osv., skulle have i stigning i bruttonationalproduktet. 15½ pct. Selv meget, meget optimistiske vurderinger tyder på, at Danmark kan regne med en stigning i bruttonationalproduktet i realværdi — og det er det, vi beskæftiger os med her — af en størrelsesorden på 4-4½ pct., måske 5 pct., men hr. Glistrup vil dele 15 pct. ud. Det er efter min opfattelse toppunktet af ansvarsløs tale. Det kan man kun sige, enten hvis man ikke aner et klap om virkeligheden eller har viden herom, men udtaler sig på trods af viden herom.

Jeg vil også gerne sige, at jeg undrer mig over hr. Poul Hartlings tale. Hr. Poul Hartling gentog: regeringens plan er alt for svag, den løser ikke betalingsbalanceproblemet. Jeg ved egentlig ikke, hvad det er hr. Poul Hartling forestiller sig. Der er vel ingen, der kan mene alvorligt, at man kan løse betalingsbalanceproblemet i løbet af et eller to år. Hvis man skal være realistisk, så må man sige, at selv under gode eller tålelige internationale konjunkturforskelde så skal vi være tilfredse, hvis det kan lykkes os at bringe betalingsbalancens løbende poster i balance, dvs. komme ned på nul i underskud, i løbet af en 3-4-årig periode.

Venstres plan kræver en længere periode. Det ved hr. Poul Hartling. Derfor er det ejendommeligt, at hr. Poul Hartling gen-

tager, at regeringens plan er for svag. Det kan man mene, men den er i hvert fald mere effektiv, end venstres plan er, hvis jeg nu skal være venlig og bruge udtrykket plan om det, venstre har forelagt os, for den hænger nemlig ikke sammen. Og det bør en politik gøre, den bør ikke have løse ender. Derfor undrer det mig, at hr. Poul Hartling vil sige det igen. Jeg skal ikke sige mere til hr. Poul Hartling.

Når man hørte hr. Wilhjelm, når man hørte hr. Anton Nielsen, og til min sorg, må jeg såmænd sige, når man hørte hr. Knud Jespersen, hvad var det så, der blev sagt? Så blev der sagt, at denne plan, som regeringen har forelagt, og som folketetinget skal tage stilling til, den skal ikke væltes herinde — det er, fordi man ikke kan, for ellers ville man gøre det — den skal væltes ude på arbejdspladserne. Den skal væltes derved, at man forhindrer, at den kan virkelig gøres. Hvis man vil løse vores overordentlig vanskelige betalingsbalanceproblem, så er det ikke ansvarlig tale.

Vi står med et betalingsbalanceunderskud, som i indeværende år på de løbende poster bliver et sted mellem 8 og 9 mia kr. Lægger vi dertil afdrag plus, hvad vi låner til udviklingslandene, en ca. 1½ mia kr., så har vi et lånebehov for at dække det løbende underskud og disse udlånsforpligtelser og tilbagebetalingsforpligtelser på et sted omkring 10-10½ mia kr. i indeværende år. Hvis vi ikke gør noget, hvis denne politik, som regeringen har forelagt, og som et flertal indtil videre har tilsluttet sig, ikke bliver ført ud i livet, eller hvis det lykkes hr. Glistrup og hr. Anton Nielsen og hr. Knud Jespersen at vælte denne politik i praksis, så betyder det, at vores betalingsbalanceunderskud vokser i de kommende år; så bliver det 11-12 mia kr., vi skal klare ved lån i udlandet. Det er altså det, hr. Wilhjelm vil, det er det, hr. Knud Jespersen vil, det er det, hr. Anton Nielsen vil. Hvad tror man det vil have for konsekvenser for beskæftigelsen, for arbejdsløsheden? Forstår man da ikke, at det, der lægger den afgørende grænse for en beskæftigelsespolitik i Danmark, er vort betalingsbalanceunderskud. Dette, at når vi forøger beskæftigelsen, når vi forøger produktionen, så sættes der grænser i vort betalingsbalanceforhold. Og hvis man skærper disse vilkår, så skærper